

V tomto díle s námi projedete kus severní Namibie a nejen s námi navštívíte proslulé příslušníky kmene Himba.

Ještě před tím než se spolu pustíme do cestování po Namibii, máme tu něco pro pohlázení duše, africký venkov okem naší Terezky, snad potěší nejen profesorku Lhotákovou (-:

14. 9. pondělí

A ještě druhý vzkaz, když Terka v tento den fotila toto rozjařené dítě, z kterého vyzařovala dětská čistota a neposkvrněnost. Jakobych viděl pana Mojžíše za mlada, hrozně nám ho toto dítě připomínalo, proto ho tímto zdravíme a pochopitelně i Lydku Rybku a ostatním se doufám fotografie bude líbit stejně jako nám (protože kdybychom uveřejnili fotografii pana Mojžíše, nebylo by to zas nic mimořádného k pokoukání)

Probudili jsme se ve vyschlém korytu řeky, nikde nikdo, kameny, pár bobků (né našich) sem tam křovíčko. Všude kolem mnoho různých zajímavých kamenů. Procházíme se asi hodinu, možná dvě korytem řeky. Celou dobu co jsme byli ve Windhoeku bylo každý den kolem třiceti stupňů celsia, tady jsme byli pár kilometrů od Atlantického oceánu, od kterého foukal proslulý studený vítr, což znamenalo, že i před dvanáctou jsme na sobě venku museli mít flísofku, nebo mikinu a mou pleš musela zahřívat čepice.

Dopoledne vypalujeme fotky, kopírujeme je na záložní disk. K polednímu se vydáváme k vodopádům, o kterých nám pověděl Joudy (maník, s kterým jsme kutali krystaly) a díky tomu, že nám

ukázal i fotografie, byli jsme odhodláni ho hledat, i když se to zdálo být stejně obtížné, jako hledat pšouk ve vířivce. Vodopád by měl být od nás vzdálen 250km, měli jsme popis, kde asi by se mělo zahnout z hlavní pak z vedlejší a pak jet 41km savanou až k vodopádům. Terka je značně skeptická, já sem pln objevovatelského nadšení. Vyrážíme.

Z hlavní silnice se rychle vytratil asfalt, pěkná prašanda postupně přechází v nepěknou prašandu s úseky hlubokého písku. Kolem savana, zvlnitá krajina, sem tam větší či velký strom, všude spousta kamení a všude na nás vykukoval nějaký lom.

Z této cesty odbočujem dle instrukcí intuitivně do prava a pak zase. Jsme na cestě, po které naším odhadem jezdí auto tak jednou za týden. Cesta vede savanou, ale postupně je čím dál víc plná velkých kamenů, vyschlých brodů. Terka je trochu namíchlá, protože je cesta opravdu špatná a my nevíme, jestli opravdu jedeme k vodopádům nebo ne. Povídám, že je tu krásně a i když dojedem kam dojedem určitě to tam bude pěkný a máme tam dojet, snažil jsem se vnést do nálady trochu optimizmu.

Díky celé řadě intenzivního brzdění před dírama, či velkýma kamenama opět rupla brzdící hadička, takže nebrzdíme. Čím déle jsme jeli, tím byla silnice horší a horší. Pomalu se stmívalo, nikdo nikde, ani náznak po lidech, proto jsme se několik metrů od cesty zakempli.

Terku trochu vystrašil šorpion, co běžel kolem auta (T:především kolem mé nohy), bylo jich tu opravdu hodně, rychle jsme nasbírali dřevo na oheň, udělali věču a šli spát.

Dnes ujetých kilometrů: 242 (za volantem 9hod)

15. 9. úterý

Ráno nalézáme Jahůdku pokrytou silnou vrstvou rosy. Sluníčko se líně vykodrcalo nad kopec a začlo vysoušet kapotu. Po snídani vyrážíme dále k vodopádům, o kterých se nezmiňuje žádný náš průvodce, o kterém nic neví ani naše moudrá GPS, v které je každá pošta, vyhlídka, bankomat, neví o něm ani žádná z našich map.

S nebrzdící Jahůdkou je to ještě adrenalinovější zážitek než si může člověk představit. Cesta se víc a víc zhoršuje, naštěstí není moc vody a brody, které přejíždíme jsou mělké, i když jsou kamenité.

Nakonec se cestička zužuje na pěšinu, která je podobná horské turistické cestě, pomaličku se po ní vydáváme, říkáme si, že je to asi jedna z nejhorších cest, po které jsme v Africe jeli, ale to kdybychom věděli, co nás čeká za měsíc v DRC, tak bychom se zdejší cestě smáli a rozhodně jí neříkali špatná cesta. Naštěstí tato „špatná“ cesta (po projetí DRC bychom jí označili za dobře sjízdnou a ne tak zlou) nebyla delší než tři kilometry, tak se to dalo s trpělivostí přejet, projet. Kolem polosuché stromy, křoviny, suchá tráva, mezi kterou vyčuhovali kameny, mírné kopce.

A v tom se před náma objevuje skalnatý kopec, všude kolem něj zeleno, na jeho vrcholku rovněž zeleno. Asi dvacet metrů od něho cesta končí, větším ušlapaným pláckem s ohništěm, tedy tábořištěm.

Vybíháme nadšeně a nedočkavě z auta. Ano, opravdu na druhé straně tohoto padesát metrů vysokého kopečku nalézáme několik vodopádů.

Každý ze třech či čtyřech vodopádů má pod sebou malé či velké jezírko, ten nejvyšší z nich je vysoký asi třicet metrů. Voda je průzračná a studená. Je to jak přelud, všude kolem vyprahlá, uschlá krajina, kde jsme za posledních 100km neviděli nic zeleného a po větším vodním toku ani památka a tady kolem nás prýští několik vodopádů, vedle kterých se napájí velké zdatné stromy, které svou korunou vrhají stín na průzračná jezírka.

Po letmém prohlédnutí vodopádů šplhám na kopec, abych se rozhlédl, jestli neuvidím nějakou jinou vesničku (asi před 6km před vodopádem jsme projížděli kolem školy) ale nic sem neviděl. Z výšky Jahůdka vypadala v prázdné krajině jako malá lesní jahoda.

Zbytek dne jsme si užívali toto kouzelné místo, jen tak trochu jsme se čachtali ve vodě, a i když teplota vzduchu byla kolem třiceti, pětistupňová voda nebyla zas tak příjemná. Odpočívali jsme, četli, vařili, fotili a užívali si plnýmy doušky toto místo.

Chvilku před západem slunce na mě skočí skřítek aktivista, který mě donucuje k tomu, abych se pustil do výměny olejů v obou diferenciálech a v převodovce, pochopitelně mě Terka musí být k ruce a i když nám naše zlatíčko smskový mechanik Petr vše podrobně vysvětlil, tak to nešlo na poprvé tak hladce, ale příště to už půjde líp (-:

Dnes ujetých kilometrů: 25 (za volantem 2hod)

16. 9. středa

Po odpočinkovo čtivém dopoledni sem se vydal k vodopádům a jezírku. Chvilku sem tam tak seděl, přemítal, vychutnával si to tříštění vody, studený vzduch. Pak mě rozesmutnilo množství hnijícího listí a bažince v potůčkách od jednotlivých jezírek, tak se pouštím do čištění jezírka, odtokových potůčků. Po dvou hodinách přichází Terka, už měla o mě strach a přidává se ke mně. Po šesti hodinách odcházíme s dobrým pocitem a unavení odcházíme k autu udělat si něco dobrého k jídlu.

Po pár minutách přichází Chester Ruilongo

Je to správce zdejšího vodopádu, který se prý jmenuje Otjiilondajirongo a který patří zdejší komunitě, povídá nám o plánech, postavit u hlavní silnice ceduli a vybudovat zde kemp. Sám má tři děti (2, 6, 9) manželce je 27 a je nezaměstnaná, jeho práce spočívá ve starání se o vodopád a o kemp a pracuje v komunitě jako koordinátor (nebylo vysvětleno, co vlastně dělá) za to dostává od státu měsíčně 1500kč a z toho živí celou rodinu.

Po hodině povídání nás opouští, ještě nás upozorňuje na opice na skalách, které nás zrovna pozorovaly a které jsou prý vyhlášenými zlodějkami. Byl moc milý, tak od nás dostal pánvičku, kterou jsme my od někoho dostali, a byla nám přebytná.

Po výtečné večeři se pouštím do provizorní opravy brzd, která by snad několik desítek kilometrů, když nebudu brzdit, mohla vydržet.

Večer povídání si o mysli (to je ten skřítek v hlavě co ti neustále říká, co je dobré co je špatné, teď se musíš naštvat, musíš být lepší než ten druhý, musíš mít mnoho věcí) má mysl se přestala zabírat tím, co bude, až dorazím domů, protože už pochopila, že sotva odhadne, co bude za dva dny a tudíž plánování něčeho, co bude za rok, že je nesmyslné. Čím dál více se soustředím na přítomný okamžik a vychutnávám si to co je teď a tady.

Dnes ujetých kilometrů: 0

17. 9. čtvrtek

Ráno jsme zaspali, spíš se nám nechce po celodenním čištění potoka z autopostele. Zasloužená ranní snídane nebyla královská, zplesnivěl nám chleba, takže jsme si dopřáli jen pár kůrek. Úklid a příprava na odjezd.

Po špatné cestě jedeme napohodu, ohleduplně vůči Jahúdce, pak po trochu lepší cestě přijíždíme do městečka Sesfontein. Městečko je hlavním centrem pro ostatní vesničky v okruhu padesáti kilometrů, nejde o velké město, jde o vesnici s pár desítkami chýší, několika cihlovými domy, jednou prodejnou a jednou čerpací stanicí.

Za městem dle očekávání opět přestali fungovat brzdy a my jedeme směr Opuwa, hlavní město kmene Himba a Herero. Cesta je dobrá prašanda, ale se spoustou stoupání, ten největší kopec vyjíždíme

až na redukci, sjíždění takového kopce bez brzd je taky zážitkem, raději sjíždíme kopec se zařazenou jedničkou redukční převodovky, aby z nás dole nebyla potrava pro zvěř. V pozdním odpoledni, se unavení po včerejším čištění, ukempováváme se na rudém písku, nedaleko hlavní cesty v křovinách. Terku bere močák či vaječníky, já dělám večeři a dojídám všechny věci, které by do několika hodin, či dnů byly nepoživatelnými. Do směsi, kterou si vaříme k večeři dáváme naše poslední bio nudle z Čech. Na zítra je domluvený půst.
Dnes ujetých kilometrů: 120

18.9. pátek

Moc dobře jsme se nevyspali. Ráno si doplňuji energii meditací, Terka si dělá speciální léčivý čaj na její nemocný močák.

Tak nějak mimochodem do naší mysli připluje vzpomínka na to, že Joudy, hledač krystalů, s kterým jsme hledali pár dnů, se nám zmiňoval o své sestře, která právě v této oblasti má několik lomů s dioprazem a dalšími minerály. V jedné z našich map si všímáme zmínky o nedalekém dioprazovém dole, tak si říkáme proč se nepodívat, třeba narazíme na někoho známého, třeba na sestru Joudyho.

Po dvouhodinovém vrkocení korytama řek, cestama necestama jsme se dostali až k vykopané hluboké jámě asi 50x10 metrů, kolem sedí černochů a v řachtajícím bagru je štíhlí, černovlasý běloch.

Je zabraný do práce, tak ho nerušíme a čekáme, až si nás všimne, nikam nespěcháme. Po chvíli si nás všímá, vypíná traktor a jde nás pozdravit. Představuje se jako Jasper. Když se jako mimochodem ptáme na to, jestli nezná Joudyho, jako mimochodem povídá, že ano. Povyskočili jsme radostí, že se nám podařilo potkat někoho, kdo zná někoho, kdo nás sem poslal. Jasper se však moc neraduje, dovídáme se, že je manželem Joudovy sestry a že rodinné vztahy jsou hodně špatné. Proto je k nám Jasper trochu nedůvěřivý, ale přátelský, ukazuje nám, co vše zde těží, chlubí se překrásnými krystaly různých minerálů a všeho.

Jasper se nabízí, že nám ukáže i svůj druhý lom a základní kemp. Tam přijíždíme po hodině, nacházíme zde asi deset dělníků, několik jich dělalo v kempu zbylí přímo v lomu. Kemp je vybaven doslova luxusně, oproti tomu jaký jsme viděli u Joudyho a Loryho, čistá sprcha s teplou vodou, velká společenská místnost ve velkém stanu, zahalená ve stínu stromů, kuchyňka, vedle se mežitím stavila

další malá budova z nepálených cihel. V dole jsme se kochali obrovskými a nádhernými kusy, které právě byly objevovány a přicházely na svět a okoušely po několika milionech let sluneční světlo.

S Jasperem jsme si padli do oka, domlouváme se a jedeme s ním do sto kilometrů vzdáleného Opuwa, kde bydlí. Pomalu se stmívá, projíždíme vyprahlou prášící krajinou, kolem kopců sahající až do výšky 1500 metrů nad mořem, oblastí, kterou obývají převážně kmeny Herero, ty se vyznačují především tím, že ženy nosí veliké naducané sukně, vypadají jako princezny z pohádek a na hlavě mají uvázaný šátek, v kterém mají zamotaný klacek. Vedle svých pomalovaných chatrčí pak vypadají jako honosně oblečené princezny s rohami na hlavě. Jasper, milovník a obdivovatel Nissanu rve svého 190 kilowatového pickupa, co to dá, dým prachu se za ním zvedá a padá až 400 metrů za ním. Zastavujeme se ještě v jeho dalším kempu, kde v nedalekém lomu pracuje několik mužů pod vedením jeho otce.

Dlouho po setmění přijíždíme do Opuwa, všude spousta lidí na ulici, každý druhý dům, tedy chatrč, je hospodou, s každé té hospody zní nějaká hudba, která se mně spíše jeví jako rámus, protože z každého domku je jiná, stejně hlasitá, takže výsledkem je rámus.

Jasper nás zve domů, seznamuje nás s dětmi, s ženou.

Jeho ženě se chlubíme, že jsme pár dnů strávili s jejím bratrem a otcem, od té chvíle s námi již nepromluvila. Usadili jsme se na koženou sedačku, na vypreparovanou kůži leoparda a popíjeli čaj, služka nám pořád nabízela nějaké dobroty, ale my naštěstí, nebo naneštěstí dnes měli půst. S Jasperem se domlouváme, že zítra zavolá svému kamarádovi, který je „velké“ zvíře na angolském konzulu kdesi na severu Namibie. Sprchu jsme nestihli využít, protože jako každý den vypínají vodu v devět hodin. V Namibii je voda hodně drahá a důvodem vypínání vody prý je, že se večer lidi vožerou a většina ji nechá někde puštěnou. Ve dvě ráno se vypíná i elektrika, která se zapíná v pět odpoledne, to proto, že by jinak celou noc řvala hudba ze všech těch barů a prý protože elektrika je rovněž nedostatkové zboží.

Povídáme si do noci, Jasper nám ukazuje překrásné krystaly, Terce mnoho krystalů dává darem. Hodně pozdě v noci jdeme do auta zaparkovaného před domem a jdeme spát. Hudba ještě drnčí, stále všude kolem spousta lidí, trochu nám to připomíná noční atmosféru a ruch v Etiopii.

Dnes ujetých kilometrů: 143

19. 9. sobota

Rozlámaní se probouzíme před Jasprovým domem. Terka si k snídani strouhá mrkev, já v pústu pokračuji. Opuwo se pomalu začíná probouzet, po ulicích běhají vepři.

Dle domluvy jsme v sedm připraveni před domem, ovšem náš hostitel po slušné opici vyšel z domu až v devět. Obtelefonovává človíčka ohledně angolských víz a vysvětluje, kam máme za človíčkem dorazit. Pak Terce dává další překrásné kousky minerálů, mezi nimi rovněž tři centimetrový krystal dioptazu. Loučení, výměny kontaktů. Jasperova žena se s námi ani nerozloučila, jen se můžem domnívat, jaké ošklivé věci zapříčinili taková mračna, snad jednou nalezne to nejideálnější k vyřešení tohoto rodinného mraku a to ve formě odpuštění.

Po rozloučení se jdeme projít do města, v místním supermarketu nakupujeme nějaké nezbytnosti a jdeme se podívat do rákosového předměstí, kde se to jen hemží polonahými Himbáči. Po pár minutách chození zjišťuji, že většina z nich je zde kvůli penězům od turistů. Většina má před sebou nataženou dlaň a říká: „jedno foto jeden usa dolar“ k mému údivu jich je většina úspěšná a turisté s příjezdějících autobusů je obklopují a fotografují. Před krámem jsme svědky jak dvě postarší dámy, členky nějakého zájezdu, vycházejí ze supermarketu, s plnými taškami a vše z nich rozdávají dětem, co se kolem nich rázem rozestoupily.

Čím dál více jsme se procházeli po tomto profláknutém městečku, tím více se nám tu nelíbilo. V chatrčovém předměstí, se nejprve prodíráme celou padesátimetrovou uličkou prodávající čistý líh, a i když je ráno, je zde dost polehávajících.

Další ulička je uličkou řeznickou. Asi deset přivázaných koz a kozlů zde vyčkávají na to až na ně přijde řada, až jim někdo prořízne nožem hrdlo, stáhne z nich kůži, naporcuje je a prodá.

Ve městě se prolínají a vedle sebe žijí „normální“ lidé, lidé kmene Himbo – polonahý, s tělem pokrytým oranžovou hlínou a pak lidé kmene Herero – jak sem již zmínil, nařasené sukně s rohama na hlavě.

Po hodinové procházce městem, kdy jsme spíš byli znechuceni, než uspokojeni se vydáváme na odjezd. Před tím chceme natankovat, ale čekání u čerpačky se protáhne na hodinu.

Asi padesát kilometrů za městem, jsme už vcelku unavení, s tím že se nechceme nějak honit, se domlouváme, že zahneme z hlavní silnice a najdeme nějaké místo na kempování a že doděláme případně resty. Místo místa na spaní objevujeme malou školu. Paní učitelka se nás chopí, ukazuje nám zdejší maličkou školu, děcka nám ve třídě zpívají.

Pak nám před školou ukazují tradiční tance. Paní učitelka nám povídá i o kmenu Herero, že jde o kmen, který uznává stejného boha jako lidé z kmene Himba, jen se to za ta léta vyvinulo tak, že každý má trochu jinou tradici v oblékání, já bych řekl, že sakra rozdílnou.

Komunikativní a usměvavá učitelka se nabízí, že nás dovede do nedaleké Himba vesničky ukázat jak se tam žije a jak to tam chodí. Nadšeně souhlasíme. Nejprve nám mladá Himbačka ukazuje svůj očištný rituál(Himbačky se celý život nemyjí, k očištění těla používají koncentrát z bylin smíchaný s červenou hlínou a tím si natírají především krk, je to silně aromatické, takže to opravdu přesmradí vše smrdící, zbytek těla natírají roztokem s červené hlíny, tím se chrání před sluncem, před nemocema atd.)

(paní učitelka před náčelníkovým stanem, s jednou z jeho manželek)

(jeden ze dvou místních náčelníků, tento muž má šest žen a padesát tři dětí)

Za službu, kterou nám paní učitelka poskytla jí dáváme nějaké věci, co určitě bude potřebovat k výuce, nebo pro děti, po hodinové exkurzi odjíždíme. Zaparkovali jsme na slunci a nechali náš GPS přístroj nechráněný před slunečními paprsky, výsledkem je že naše GPS nefunguje. V autě je bez dvou stupňů šedesát, venku 37 ve stínu.

Naštěstí vcelku rychle nalézáme pěkný flek na kemp v suché pusté křovinaté savaně, několik desítek metrů od silnice.

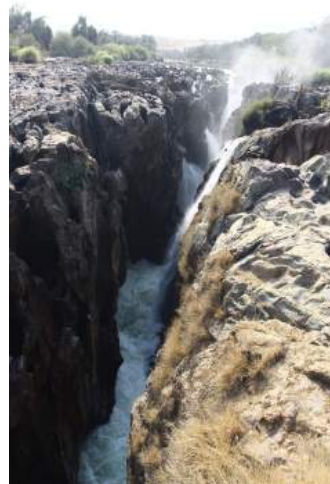
Dnes ujetých kilometrů: 148

20. 9. neděle

Z postele se hrabeme pozdě. Já s půstem pokračuji, Terka si dělá lehkou snídani. GPS funguje, asi byla trochu připečená, rozlámaná z toho prudkého sluníčka.

Po ranních rituálech pokračujeme k Epupa vodopádům na severu Namibie u Angolských hranic. Epupa vodopády nás moc nenadchly, asi proto, že jsme měli v hlavě ještě čerstvé zážitky z vodopádů

Otjiilondajirongo. Jeden břeh Epupa vodopádu je již Angolské území, druhý, více znečištěný odpadky je Namibijský, mezi nimi je vzdálenost deset metrů a hloubka tak padesát metrů a do této průrvy padá voda. Nad vodopádem namibijské ženy perou prádlo, pytlík od pracích prášků odkládají do vody a mýdlová voda z prádla tvoří dole velké duhové pěnobíty.

Chvilku chodíme kolem a fotíme na všechny způsoby, Terka „zajíždí“ foťák tak fotí co se hýbne, jejímu oku neunikly ani dvě lelující vydry to asi nebyly, bobři taky ne, ale nějaký velký chlupáči to byli určitě

Kolem vodopádu běhá dost sviní, nemám na mysli německé, ani jiné turisty, ale prostě svině jako svině. Terka mě jednu svini naháněla abych jí mohl vyfotografovat s vodopádem v pozadí, ale nedařilo se nám to, málem jsme jí zahnali ze srázu dolů, tak sme ji chudinku nechali, ať si ještě užije než ...

Ještě než vyjíždíme z tohoto nepoetického místa, vaříme si čaj a pak už to směřujem pohraniční město Swartbooisdrift, v městečku budeme hledat nějakého bosse, na kterého nám dal kontakt Jasper a který nám pomůže s vízy.

Cesta do zmíněného městečka byla slušná. Dle Jasperova podrobného návodu „sídlo“ bosse nalézáme hladce. K našemu velkému údivu vidíme na zahradě u domu jedno z Jasperových aut. Je tu u něj na návštěvě s jeho synem a přítelkyní jeho syna. S bossem si povídáme a hledáme nejschůdnější řešení. Boss neumí anglicky, takže ještě že tu je Jasper. Boss nás může za 50kč vyvézt přes hranice do Angoly, tam s námi udělat malý výlet a vrátit se s námi, ale přímo víza nám nezajistí, dostáváme však kontakt.

Po hodinovém povídání na zahradě, po tom, co Jasperův pes bojového vzezření, pokousal zdejšího malého vyzáblíka, společně s Jasprem, jeho synem a holčinou odjíždíme k řece grilovat. Jasper nám ukazuje přes řeku svou farmu, kterou má ještě v Angole a povídá nám o svém klikatém životě, který k našemu překvapení se již blížil k padesátce (když se podíváte na foto výše s malým blondatým dítětem, jeho dcerkou, rozhodně byste mu ten věk netipovali) prozradil nám i svůj recept dlouhověkosti. U řeky Kunene rozděláváme společně oheň a grilujeme. Já stále o půstu, Terka si griluje vedle hromady klobás krajíček toustového chleba. Oba s Terkou obdivujeme přístup Jaspera k okounějším dětem všude kolem, jsme ohromeni jeho klidem, tím jak ty všechny „negativní“ věci nechá sebou projít, nebo je jeho mysl nehodnotí jako negativní, nakonec i nám nevadí, že všude kolem nás je množství zvědavých dětí.

Po dvou hodinách povídání se opět loučíme a podél řeky Kunene jedeme dál na západ. Dle info v průvodci a dle Jaspera víme, že každý večer pouštějí „kohouty“ průtoky řeky Kunene, protože několik kilometrů proti proudu je elektrárna s přehradou, proto se někdy hladina řeky zvedá až o 2, 3 metry, proto nezůstáváme na místě, kde jsme grilovali a hledáme místo několik kilometrů dále o něco výš a osamocenější. To se nám daří. Malá procházka podél řeky, ptáci, pár rybářů, řinčící cvrčci, polosuchá tráva a stromy. Večerní povídání a spát

Dnes ujetých kilometrů: 220

21. 9. pondělí

Před úsvitové vstávání na břehu řeky Kunene, žádná známka toho, že by se v noci hladina nějak rapidně zvedla, přesto jsem se v noci několikrát vzbudil a koukal, zda nás neunáší proud.

Terka si dává lehkou snídani, já pokračuji čtvrtý den půst. Po snídani vyrážíme po né příliš dobré prašné cestě podél řeky Kunene do Ruacana, kde jsou nejen vodopády, ale i hraniční přechod do Angoly. Již několik desítek minut po východu slunce je dvacet stupňů, je sucho a dusno.

Za pár hodin jízdy se dostáváme k vodopádu Ruacana, který je na území nikoho, tedy musíme překročit Namibijské hranice a pak po kilometru narážíme na velkolepou vyhlídku.

Díky vybudované elektrárně před vodopádem a regulovaném průtoku, se stal velkolepý vodopád čúrkem, který ani nezahlednete na fotografii, čúrek se každý večer rozšíří na několika čúrkořadí. Po vodopádu zbyl jen pěkný panoramatický výhled.

Ještě než překračujeme zpět závoru do Namibie, jdeme na Angolský přechod, dle dohody pro nějaké info. Dostáváme info, v jakých čtyřech městech na severu Namibie je Angolský konzul od kterého můžeme dostat vízum. Místní šéf, tohoto maličkého hraničního přechodu, volá a domlouvá vše na jednom z konzulátů. Jde to hladce, formality máme přijet vyřídit dnes nebo zítra dorazit, hurááá.

Nadšeně vyvím na asfaltové silnici rychlost, kterou se Jahůdka již dlouho neřítí, Jahůdka stále nebrzdí, proto se k cíli blížíme SKORO rychlostí zvuku. Krajina hodně kopcovitá, kamenitá, postupně se však mění v rovinu až z ní je velká placka plná políček a zavlažovacích kanálů, všude se zelenají políčka a pole.

Na Angolském konzulu jde vše hladce, ALE museli bychom vstoupit do Angoly do deseti dnů od vydání víza, což nemůžeme, protože musíme opět do Windhoeku pro další vánoční balík z Čech. Další ALE je cena pětidenní tranzitní vízum je 200 usa dolarů a vízum na dva týdny je 500 usa dolarů. Je více než jasné, že konzul s obličejem podobným ropuše si čísla vymýšlí, snažíme se bavit o jiné ceně, asi by šlo dohodnout jiné ceny, ale stejně víme, že teď víza nemůžeme chtít, proto s poděkováním odjíždíme. Hned za branou ambasády si říkáme, že to raději zkusíme ještě jednou ve Windhoeku, než tady dávat nějaké ultra úplatky (skoro trojnásobky normální ceny). Čím dál více se připravujeme na variantu Angolu objet přes DRC, začali jsme se na tu objevovací cestu docela těšit.

Místo na kemp nalézáme několik kilometrů za městem v oficiálním kempu, co provozuje místní komunita a vystavil ho stát. Takže kemp je slušně zařízený, nový, čistý a nikdo tu není.

Čtvrtý den půstu se už ztratil hlad, zbyla jen chuť, obrovské vedro mě unavuje, ale zbystřují se mi smysly dost výrazně.

Večer si povídáme o variantách co s tou Angolou, případně jak a kudy přes DRC. Vypalujeme fotky. Nevídaně hodně komárů
Dnes ujetých kilometrů: 277

V dalším díle s námi navštívíte namibijský town ship, tedy černošské přelidněné Windhoetské předměstí.